

kje ste, kje

Vladimir
Kovačič

kje ste, kje
 se sprašujem za čelom zamolkih melodij
 v stanju enakomerne zaspanosti
 ki se ne razprši in ne razprši
 marveč obstaja kot zid
 čez katerega se ne da
 kje ste, kje
 mi odmeva z vseh štirih strani neba
 iz znanih in neznanih galaksij
 svetlih in temnih nravi
 enakomerno kot zvok nešteti strojev
 oglušujoče in utrujajoče
 kje ste, kje
 treba bo stopiti iz ugaslega obraza
 razvezati butaro prihajajočih in odhajajočih muk
 govorico pritlehnih brštišč
 se zbuditi iz matice čela in oditi na pot
 kje ste, kje
 sprašujem v dolgih letih spraševanja
 ustvarjenih za rod kjer me moti vsaka milijoninka sekunde
 kje ste, kje
 tipam sprva previdno
 potem pa piham vso človeško in vampirsko sapo
 da polni prazen balon in ga razpoči
 približam se vsem razpotjem vsem križiščem

zagledam se v obličja vseh svatov in vseh pogrebcev
a se še zmeraj sprašujem
kje ste, kje
in se z lavinskimi psi odpravim v zasnežena pobočja,
da bi me odkopali če bi me zasulo
zasadim se v najbolj strma gorska naročja
kamor ne morejo za mano zvesti do obupa
po drznih kamniških grebenih me šiba ledena pozaba
na dosegu diha je usoden korak
spet se spominjam kako iz kamniške koč
z očetom drviva v dolino pogledat smrt
zaenkrat še z neznanim obrazom
potem pa se prvič v življenju zalepim na krsto
prvič v življenju se spuščam za dedom v sprijeto prst
ko grem drugič na kamniško sedlo
je pred koč pršec
znotraj pa tri flavte
obujene k življenju od treh deklet
takšna himna je to
da bi pred njo vstali vsi vladarji nesrečnega sveta
pa kaj zato
tretjič še pred vrhom kamniškega zavijem v levo
kjer se kot iz čudeža pred mano pojavi dekle
ki me vzame v navezo in splezava na vrh v čisto rahle snežinke
v presvetljeno svetlobo nebesnih zdravilnih rastlin
in ker sem se zgoraj dotaknil vseh stičnih točk
življenja in smrti
je nisem v koči počakal do noči
ampak sem zdrvel dol v svetlobo lučk
pa kaj zato
kje ste, kje
ob postelji le nasmejani lavinski psi
ampak če se smejejo psi
je to dober znak
kje ste, kje
mar tam zarosite šipo kjer dihate
je tam ples je tam kres
kje ste, kje
previdno prisluškuje molitvi vseh praznikov in vseh ver
neskončnim rekam jezikov
ampak ta razdalja med nami ves čas in ta hip
kot da gledam iz drugega vesolja brezrokec

in jim ne morem zato podati roko
drugačne taktike se bom moral poslužiti
četudi bom šel skozi urade
stekle slin in ubijajoče neminljivosti ponižen
vendar hkrati krut
kje ste, kje
ob sebi že čutim drugačno dihanje
ampak ko za spoznanje odgrnem oči
se mi prikaže groteskna podoba
namreč živalski vrt s skafandri in vesoljskimi maskami
v zavetju umetnih dreves in umetnih luči
v varljivem območju laboratorijskih eksperimentov
v napredku prostega pada neoprijemljivega
kje ste, kje
nekje prav daleč od zavetja družine
od rasti otroka
od staranja družice
kajti vse je tako večno v propadanju mesa in tkiva
enakomerno kot ura in četudi jo stokrat vržeš ob tla
ne spremeniš ničesar
kje ste, kje
se dvignem s postelje še pred žaganjem budilke
in skozi vse trdne naravne in umetne materiale na plano
brez sence ki bi mi sledila
brez vsakodnevnih muk
kje ste, kje
odhajam v norost izven človeških dimenzij
razpoznavnih praporov in uniform
brez kompasa in brez zavedanja smeri
brez ključa čisto po naključju iz neznane strasti
ogledala so večni spremljevalci
ki pačijo svetlobo in temo
toda tu ni več ne spanja ne bdenja
tu je čisto vse na enem kupu
kar je bilo
je
in bo
vsa trdnost ni pod korakom
marveč je v njem
kje ste, kje
pred sabo že slišim pričakujoče neučakano dihanje
ki se je potuhnilo zaradi mojega ustvarjanja urejenosti

sveta po ustaljenih normah
 kje ste, kje
 roke že širim v objem spričo bližanja fine kože
 to je hrepenenje ki presega življenje in smrt
 je daleč od volkov in srnjadi
 z nekim naravnim prirojenim gibom odpiram vrata
 plavam proti postelji odgrnem odejo
 nobene glave ni
 le fina koža po kateri drsim navzdol
 in jo zmeraj bolj upogibam
 kje ste, kje
 se potim
 se s prsti zarivam v vlažno nožnico odvijajočega se pergamenta
 kjer ste še nenapisane zgodbe na veke vekov

Stolpič

Obrisi krošenj so temni in med njimi se veter sprehaja kot lahka konjenica. Na desni, zgoraj nad slikovito sotesko, stoji stolpič, in še včeraj sem tja znosil na kupe knjig. Ne spominjam se, da bi si kdo slinil prste in jih prelistaval. Lovci so rajši čistili cevi dragocenih pušk, oni pa, ki so se že bili vrnili z lova, so se ukvarjali s plenom. V vse kote grobo ometanih prostorov se je zalezal sladkast vonj umorjene živalske krvi. Tako nerad opazujem v ubijalskih rokah trofeje, v drugi roki pa navadno držijo kozarček žganja in si od časa do časa skrivnostno nazdravijo. Le kako naj bi vedel, kaj je povzročilo, da puščajo trofeje kar v stolpiču, kdo ve komu za spomin. Kozorogovi ponosni rogovi so na stenah, medvedje kože na vlažnih tleh in še številna druga znamenja najrazličnejših živalskih vrst med množico knjig, zunaj pa venomer sunkovito dihanje umirajoče živali, tako da so se mi v spominu ohranili le neznatni drobci zgodb in še ti bodo spričo nezbranosti in težaškega fizično ubijajočega prenašanja knjig najbrž dokončno izhlapeli.

In zdaj, ko se vračam, ne najdem več stolpa, čeprav ne vem, kje sem zgrešil. Do noči pa ni več daleč. Nad labirintom planotastega gozdnega sveta se že ustvarja plašč teme. Za hip me obda nevidna krožnica nič, potem se oči pričenjajo privajati na temo. Negotovo se vzpenjam, spotikaje se ob koreninah dreves, da bi prišel na plano, na odprt prostor, od koder bi se nemara dalo ugledati lučce, ampak ure in ure potrebujem, da se končno izvijem iz objema šelesteče hoste. Ničesar otipljivega ne vidim, v uho mi curlja le zvončkljanje zvoncev, ki se mu približujem, dokler me skoraj ne pregrizne lajež trgajočih se ovčarskih psov z verig, me obrne, in zablodim v skalni svet, iz katerega se z velikimi težavami izmotam... in končno... skoraj v ravni črti jo maham proti lučkam čez številne vzpetine, a smer zdaj jasno čutim v srcu in upam, da se ne bom več izgubil.

Iz ust neznanega mesta se mi zmeraj bolj približuje zvok, podoben brenčanju velikanskega sršena. Sem že na cesti, na grobem makadamu, obakraj so pritlične hiške, prebujajoče se v neresnični dan. Kmalu bom zlezal v usta sršena, delavci gomazijo proti brenčeči tovarni. Sam zavijem stran, hoteli pač niso v bližini tovarn.

Prodajalko v kiosku povprašam po njem. Z očmi presenečeno otipava mojo prosojno postavo: seveda da nisem za v hotel takole v kratkih raztrganih hlačah, s popraskanimi nogami, z bledim potom človeške ribice na čelu, ampak od nekod moram poklicati taksi in se čimprej vrniti. Iz prvega svita morda že grabijo plenilci gozdov, jaz pa se puščam le sebi ujeti. Čutim sikajočo grimaso, kako skuša izbruhniti iz mojega vulkana. Le v sebi se lahko zgubim, svet pa morem in moram do kosti odpreti, do neznosne bolečine razkleniti ugriz.

Na pultu recepcije so mrtve muhe. Preden pristopim, jih receptorka s časnikom pomete na tla. Poprosim jo, naj pokliče taksi. Med čakanjem se zlekнем v umazani fotelj, uprt s pogledom proti trgu tega provincialnega mesta. Kaj ga bom dočakal, še preden se mi ne razkrije kakšna druga zgodba.

Potem hupanje. Brez pozdrava se poženem na plano. Časa ne morem ustaviti. Na levo, proti stolpu, kriknem taksistu. Kmalu goni pred sabo mogočnega srnjaka. Rogovi mu rasejo, se šilijo v srepe sulice. Nenadoma je pred nami stolp, na vrhu stolpa presunljivi kriki. Takrat pa srnjak že nabode stolp in zalije nas slepeča svetloba. Iz množice, ki je na svetli strani duše, kjer so pokopane kakršnekoli lovske strasti, brizgajo zvoki fanfare iz drugačnih rogov.